

három ide leük

1883.

Tizenkettedik évfolyam.

TORONTÁL

28-ik szám.

Csütörtök, július 12-én.

VEGYESTARTALMU HETILAP. — A MEGYE KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenként egyszer, csütörtökön.

Szerkesztői iroda:
Pleitz Fer. Pál könyvnyomdája Nagy-Becskereken.
Előfizetési feltételek:
Egész évre 6 frt | Félévre . . . 3 frt
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr.

Hirdetések és melléletek — utóbbiak a kincstári illetékekkel együtt 1 frt 50 krral számítva — minden nyelven fölvetetnek a kiadóhivatalban. — Kéretik az igaztási díjakat az igazlatásokkal együtt legelőbb szerda reggeli 10 óráig beküldeni, mivel azok különben tekintetbe nem vétethetnek.

Hivatalos hirdetések:
A. Torontál-ba iktatandó hivatalos hirdetések díjai előlegesen beküldendők, még pedig 100 szóig egyszeri hirdetésért 1 frt, 100—200 szóig 2 frt, 200—300 szóig 3 frt és így tovább. Azonfelül minden egyszeri beiktatás után 30 kr. bélyegdíj és az esedékes nyugtábelvétel is beküldendő.

Magán hirdetések:
A 3-hasasbos garmonsor első hirdetésnél 6 kr., többesbörzsnél 4 kr. Kincstári illeték minden egyes beiktatásért 30 kr.

Kiadóhivatal:
Pleitz Fer. Pál könyvnyomdája Nagy-Becskereken, hova az előfizetési penzek és igaztási díjak küldendők.

Vasuti óhajok és vasuti szükségletek.

II.

Ha Torontálmege térképét kezünkbe vesszük, első pillantásra szemünkbe ötlök azon távolság, melyben a megyének határszélei a közgazgatás gyújtópontjától, a megyei székhelytől állanak. Főképp az északi részek, a török-kanizsai, nagy-szent-miklósi és perjamosi szolgabírói járások esnek a központtól távolabbra és ezen távolság, eltekintve egyéb személyi indokoktól, támasztotta azoknak egy töredékében a megyétől való elszakadás vágyát, amely — úgy látszik — „pium desiderium“-nak fog bizonyulni.

Minden területi felosztásnál, legyen az még úgy kikalkulálva, legyen az négyzetekre alapítva mint a sakktábla, merülnek föl egyik-másik irányban visszások; községeknek, járásoknak egyike távolabb esik a központtól, mint a másik és ez természetes, mert közgazdaságilag bebizonyított tény, hogy az ugynevezett Thünen-féle gyűrűket, az egyes ökonómiai területeket nem annyira a közelség, mint az érdekek találkozása, a kereslet és kínálat vonzó erői, állami diszpozíciók történelmi fejlődése állapítja meg: és úgy az államnak, mint a megyének és községeknek az a feladatuk, hogy a távolságszülte inkonvenieneciák esélyes helyi érdekű forgalmi rendszer, mondhatnók, megyei forgalmi politika által enyhítesenek.

Megyéneknek nagy kiterjedése, amint már annyiszor megczáfoltatott, igen gyöngy érv az elszakadási vágyak malmára; mert egyrészt nem létezik általános mérv arra nézve, milyen nagyoknak kellene lenni

ennek vagy amannak a megyének; másrészt a szélső járások és községek folyton sérelemnek tarthatnak, bármily kicsiny lenne a megye, hogy ők viszonylagosan messzebb fekszenek a centrumtól.

A megyei forgalmi politikának elvei az adminisztráció, a törvénykezés, a földmívelés, ipar és kereskedelem érdekeinek összhangjától s történelmi tradícióktól függenek és erősen bajos volna elvitatni, hogy Nagy-Becskerek azon város, melyet amaz érdekek és tradíciók Torontálmege székhelyül örök időkre kijelöltek.

Közlekedési politikánk elé tehát azon cél van kitűzve, hogy Nagy-Becskerek városát, megyénk központját, a megye minden részével összekapcsoljuk és a forgalmi erek innét, e városból ágazzanak szét minden irányban és „miként az epidermisig kifutó erecskék életet árasztanak a test minden pontjára.“

Am támaszszanak némelyek — nem kutatjuk, alapos, vagy alaptalan — kértelyeket a nagy-beckerek — n. kikiindai vasut életrevalósága és irányja ellen; annyi azonban bizonyos, hogy az, mint a szeged-nagy-kikiindai, a perjamos-valkányi és a temesvár-nagy-kikiindai zónák kiegészítő része, városunkhoz oly közel hozta közgazgatási, állománykezesi és gazdasági érdekeit a török-kanizsai, nagy-szt.-miklósi, perjamosi és zombolyai szolgabírói járásoknak, hogy most már nem ez érdekek szálainak megszakítására avagy lazítására, hanem inkább tömörítésére kell gondolnunk.

Négy irányú vasutat mondott ki a május 5-diki értekezlet kívánatosnak és létesítendőnek: a nagy-beckerek — pancsovoit, a nagy-beckerek — zombolyit, a

nagy-beckerek — módos — csálovait és a nagy-beckerek — verseczit.

Ami a nagy-beckerek — pancsovoit vasutirányt illeti, ennek szükségességéhez szó nem férhet; mert az 1873-dik évi polgárosítás műve mindaddig csak közjogi és közigazgatási félmunka marad, a polgárosítás mindaddig betetőzve nem leend, míg a volt határörvidéket az anyaországgal csupán a megye kormányzatának egyedüli szócsové, a szolgabíró köti össze s amíg a közlekedés összességében nem hozza velünk a katonai uralom alatt annyira elfajult, szabados és felegyelmzett határörvidéki elemeket.

A létesítendő pancsovoit vasutnak legtermészetesebb vonala pedig az, amely Tomasovozot, Uzdint, Antalfalvát, Debelyacsát — e rendkívül fontos gazdasági és nemzetiségi pozíciót, — Czrepaját érintve, Pancsova városába, megyénk e dunai örszemébe szakad. Ezen vonal mellett egyéb, ide nem tartozó érvon kívül szól meg azon, a vasuti földterület kérdésénél legnyomatékosabb érv is, melynél fogva a helyi érdekű vasut olcsósági axiomája a vasutestnek az országutakra fektetését kívánja meg és az érintett községeket meglehetősen jó karban levő utak kötik össze.

A nagy-beckerek — zombolyi irány, mely az ugynevezett „Hát“ legtermékenyebb vidéket szelne keresztül, egyik kimaradhatatlan láncszeme a kontemplált vasuti hálózatnak, indokolásait leli a Dániel Ernő úr által az értekezleten fölemlített és a valkány — perjamosi vonal extravagáló tendenciáját csökkenteni fogó hatásában; és ha képzeletben városokat Kleken, Bega-Szt.-Györgyön, Idvarnokon, Csözsteleken, a két Czernyán át Zombolyiylal összeközzve gondoljuk,

azt véljük, hogy tekintve megint a már jelzett olcsósági szempontot, a forgalom kétségtelen gravitációját, a közigazgatás kívánalmát: a leghelyesebb lineát jelöltük meg.

Föltétlenül kívánatosnak találjuk a nagy-beckerek — verseczi irányt is; egyfelől azért, mert ezzel a temesvár — bázási vonallal közvetlen kontaktusba lépünk, ami benünkét más oldalról bele von a világforgalomba; másfelől megyénk ezen vidékbeli földbirtokosai megszabadulnak a gazdaságukra oly rendkívül nyomasztón ható forgalmi calamitásoktól. A nem eléggé hangsúlyozható olcsósági nézőpont pedig kielégítést nyer abban, amit főispán urunk kiemelt, hogy a Berzava töltései már kész és szívesen átengedendő alapot fognak képezni.

Legkevesebb, sőt mondhatnók, épen semmi érvet nem találok a nagy-beckerek — csálovai vasutirány mellett, akár a közigazgatás, akár a közgazdaság követelményeinek tubusa elé helyezük; hanem annal többet, annál nyomatékosabban, annál meggyőzőbbet a nagy-beckerek — temesvári vonalra nézve, de minthogy ugy amannak megbírása, valamint emennek méltatása tüzetesebb fejtegetést igényel: hagyjuk azt a jövő számára! Dr. S. F.

A megyék és a gazdasági egyletek reformja.

Ha azt akarjuk, hogy a magyar gazda a korral lépést tartva haladhasson, s azon tagadhatlanul szép és életre való eszmék, javaslatok és kívánságok, a melyeket a világ folyása naponta felszínre hoz, ne merüljenek feledésbe a nélkül, hogy megvalósításukat csak meg is kísérelnők: ak-

TÁRCZA.

Páristól Samarkandig.

(A legújabb utazási műről.)

— A Világhírű utazások új folyamata. — Budapestén Léva testvérek kiadása. —

Az elméleti tudományok századában mindent meglehet már könyvből tanulni. Nincs a gyakorlati életnek oly foglalkozása vagy mestersége, melynek mi módon és miként leendő üzéséről fölreismert geniek utmutatást ne irtak volna. Vadászni, halászni, korcsolyázni, talán még házassodni is könyvből tanulhatunk, miért ne tanulhatnánk azt is, hogy miként kell utaznunk!

Pedig én ezt nagy művészetnek tartom. Ennél nagyobbnak csak az otthonmaradás művészetét. Mert hát szellemileg kevés oly fejlett ember van, kik könyveikből nemcsak a tudományt, de a tudást is merítik; a tapasztalat ellenben gyakorlatilag, — ha kell, virgaccsal tanít.

A midőn mindenki utazásról, vándorlásról beszél, — a midőn a könyvek és hírlapok mindig csak Itália szépségét, a hideg észak, a forró délvidek csodáit, pompáját magasztalják, — a midőn a szöveg holt betűjét megeleveníti a hű kép, elénk varázsolja az ott megörökített tájat minden gyönyörrel; ha szomszédaink mint cerbe bagynak, az egyik hajón jobbra, a másik vasúton balra siet el tőlünk, magunkra hogy háznépünk, legközelebbi emberünk is, — és a vándorlás, utazás kellemeit talán már magunk is ismerjük; — ha felebred bennünk a vágy, érezzük a levegőváltatás szükségét, szemünk új képeket szeretne látni, valami belső ösztön más embereket, más életmódot felé vonz; — de meg ha a „bontón“ is megkívánja, hogy évenként legalább egyszer ott hagyjuk az otthonot, egy is, más is ellenállhatatlanul hat be reánk, — bizon, bizon, igen nehéz dolog a honmaradás. Nehéz, ha otthon kell maradnunk, de még nehezebb, ha volna még egy hely, hová a megszokott körből, megúnt falak közül menekülni lehetne.

Roppant erőfeszítésbe kerül ilyenkor az otthonmaradás.

El kell mennünk, valami bűvös hatalom vonz.

Ha idealisták vagyunk, már előre kifeszítjük képzeletünkben mindazt a gyönyört és boldogságot, a mit az úton fogunk élvezni; no persze, ilyenkor nem lehet a vágnak ellentállni.

Ha biggadtan gondolkozunk és már némi tapasztalatunk is van e téren, akkor tudjuk ugyan, hogy az utazás terhei, a rendes és véletlen akadályok, nehézségek sokat lerontanak az élvezet tisztaságából és a valóság távolról sem oly szép, mint a milyennek azt a képzelet, az ábránd festette, — de azért mégis utazunk; szórakoznunk kell, pedig talán soha nem is gyűjtöttünk.

Az utazás kellemetlenségei, esélyei, annál kedvesebb teszik majd az otthonot, a nyugalmas életet. Ha beköszönt a tél és a meleg kályhát legszívesebben öleljük keblünkre, hadd legyen akkor valami, a mi a nagy világra, a végtelen tengerre, a hófedte hegyekre, a pázsitra, virágra emlékeztet. Otthonunk kedvéért utazunk.

A ki teheti, utazzék. De nem mindenki teheti, legalább nem olyankor, midőn kedve lenne ahoz — ezek tanulják meg az otthonmaradás művészetét, maradjanak otthon szívesen, örömet és a családi élet, a háziasság nemes élvezetét ne zavarja meg az utazásra való folytonos gondolás, a haszontalan ábrándozás, mely megrontja a lelket, előli a szellemet. Csak igen kevés szerénység lenne minden emberben és be tudnánk érni a kevéssel is, sokkal könnyebben boldogulnánk, sokkal megelégedettebbek lennénk. Persze, a kinek otthona nincs, annak hiába festjük a házi élet varázsát, gyönyöreit. A ki pedig csak azért utazik, hogy talájon valamit, a mivel azt a benső őrt kitöltheti. mit folyton érez, a minek nyomasztó hatásától sohasem szabadulhat, — a ki csak azért utazik, hogy a szórakozások közepette lelke elvesztése rugékonyságát, szelleme élénkségét, — azt bizon akkor se irigyeljük, ha naponta annyit költet is, mint a midől egy szegény hivatalnok egész éven át élhet.

A ki nem utazhatik, maradjon otthon. Nézze meg az őt környező világot

közlekedni, közvetlenül. Még az a parányi világ is, melyen születünk, élünk, nevedünk, sokkal nagyobb, mintsem teljesen megérthetnénk; oly nagy, hogy lelkünk, szívünk minden képességének, tehetségének elég munkát ad — csak meggyőzzük azt.

Az a gyorsvonat, mely mellettünk elrobbog, mely után talán fájó szívvel, irigykedve, sajnóva nézünk, sebesen halad, megszűri elmegy, elérhet a világon talán mindent, de nem ér el egyet: a bizalmat onthott. Az utas kénytelen visszatérni, ha azt újra fellelni akarja, — visszatér, mintha tévedését látta volna be. Ez is egyik talánya szívünknek, hogy a boldogságot gyakran meg kell zavarunk, ha jövőben is élvezni akarjuk.

A kinek otthona és családja van és teljes tudatával bir ez üdvös boldogságnak, annak nem kell további utmutatás arra, mint lebeszen otthon maradni. Az tudja jól, hogy idejét, pénzét nem fordíthatja jobbra, kötelességének nem felelhet meg jobban, mintha családjának szenteli; hogy nem lehet nagyobb élvezet, mint a feleség, a kedves asszonyka hálás szeretete, a gyermekek virulása, fejlődése.

És a kinek családja nincs? A ki idegen otthon is! . . . nagyon messze vezetne, ha a mindennapi életet az oldalról is megvilágítani akarnám; teljesen elvezetne célomtól. — Az otthonmaradás művészetében rejlik az utazás művésze, azé az utazás, melyért egy lépést sem kell tenni a házon kívül. Azé az utazás, melyben mindenki részt vehet, anélkül, hogy sok pénzbe kerülne; azé az utazás, melynek minden élvét, minden gyönyörét otthon élvezzük puha karosszékünkben, hűvös lugasunkban — vagy a vidám pattingó kaddallutól, a kedves gyermekeségek hangjai mellett. — Olvassunk utazási műveket! Olvassunk érdekes útleírásokat!

Egy ily jó könyvvel kezünkben pár perc alatt tovább jutunk, mint a mennyire a villámvonattal ragadhatna; az uti élményeit ügyesen elbeszélő szerző vezetése mellett nem vagyunk időhöz, határhoz kötve. Vamsorompók, akadályok, nehézségek magoktól tünnek el, úgy szabad, szabad — mint maga a gondolat.

Nos, ily utazásra hívom fel önök figyelmét, kedves olvasóm, most is. Szép út lesz, előre mondhatom. Páristól indulnak — Samarkandig meg sem állunk. Azaz, hogy megállunk. Asszony vezet minket, az asszony pedig sokkal kíváncsibb, mintsem mindent nem akarna látni, hallani, néha — tudni is.

Ujfalvyné Bourdon Maria, a szellemes francia író nő vállalkozott a cicerone szerepére. És benne megbízhatunk. Annaira szerette férjét, hogy kedvéért ott hagyta Párist, lemondott boudoirja kedves magányáról és útra kelt a hideg észak, a vén Ázsia, az emberi nem bölcsője felé.

Ujfalvy utazását, melyet ő a francia kormány megbízásából tett, felesége írta le. És a mit a komoly férfi, a tudományos kutató, a buzgó buvár unalmasan rajzolna, mondana el, a felett az asszony könnyed modorban siklik el, személyiségének egységének legérdekesebb vonásait a legmegnyerőbb, a legvonzóbb módon örökíti meg az élettelen papíron, melyen a betűk labra kapnak, megragadják képzeletünket és elvisznek oda, hol feltárul előttünk a kelet mysticus társadalma, pompája, hite, vallása.

Csak néhány fűzet az, mi e műből eddig-elő megjelent. De ha szabad ezekből a többire következtetnünk — a mit azt hiszem, bátran megtehetünk — ismét oly pompás munkával szaporodik irodalmunk, milyenre még a külföld is büszke lehetne. — Mi a leírás egyszerű, szellemes modorában ép úgy gyönyörködünk, mint a szöveget díszítő természetű, remek kivitelű képekben, a melyekre talán nem is kell az olvasók figyelmét külön felhívnom. Egyszeri megtekintésük állításomat fogja támogatni.

Ez lenne tehát a legkellemesebb, a legolcsóbb utazás! Persze nevétséges az, ha valaki ennyire subjective itél meg másokat is. Az aglegények felkaczagnak, az élvágyó fiatalok gúnyosan mosolyog; a boldogtalan férjek talán meg is átkoznak tanácsaimat, de hát talán csak nekem is lesznek pártolóm, védőim. Ezek kezébe teszem le ügyemet: Páristól Samarkandig az ő társaságukban utazom.

kor mindenképp előtti oly szervezetet kell teremtenünk, amely hivatásának és feladatának tekintetében a gazdasági érdekeket buzgón ápolja.

A gazdasági egyesületek volna az erre leginkább hivatva. De ezek jelen szervezetükben nem eléggé aktívok. Tervben is van azért ezek reformja, s e részben különböző, többé kevésbé helyes javaslatokat formulázott a f. év elején a fővárosban tartott gazdasági egyesületi közgyűlés. Csak hogy nálunk az egyesületi terv minden olyan csiga léptekkel halad, hogy tiszter is meg kell ujtani, újra kell kezdeni valamely dolgot, mielőtt annak gyakorlati fogadata lesz. Azt ajánlanók tehát a gazdáközönségnek, hogy ne várjon arra, míg felülről a központból reformálják a gazdasági egyesületeket: hanem sorakozzanak a gazdák a megyei gazdasági egyesületekben és eszközöljék a gazdasági egyesületek újja szervezését az által, hogy a megyei irányadó vezérőrszereket vonják be az egyesületbe, és velük aztán tüzze a gazdasági egyesület reformját egy rendkívüli megyei közgyűlés napirendjére. Egy szóval reformálják az egyesületet a megye által, hogy aztán a megyét is az egyesület által új életre hívassák.

Megjegyzendő, hogy a megyei háztartásról szóló törvény megadta a megyének a jogot, hogy közgazdasági czélokra a megyei közönséget megadhatassák. — E törvény által tehát el van érve az a cél, a melyre már a székesfehérvári gazdaggyűlés oly nagy súlyt fektetett, amikor az kérte az országgyűléstől, hogy minden egyes adó forint után egy vagy két kr. adót vehessen ki a gazdasági egyesület, hogy ekként elegendő eszközökkel rendelkezzen a nagy fontosságú feladatai megoldására. A jog most meg van, csak a megyének mint önkormányzati hatóságnak akarattól van függővé téve. Ha a megye felveszi költségvetésébe a gazdasági egyesület dotációjára megkötött összeget, akkor a gazdasági egyesületnek is elegendő eszközei a nagyobb szabású tevékenységre. Tarthat magának oly tisztességes fizetéssel ellátott szakembert, akár egyesületi igazgató akár titkár név alatt a ki egész munkásságát az egyesületi feladatoknak szentelheti. És ezen férfiak a megye életében még nagyobb szerepet vehetnek, mint akár maga az alispán, aki pedig a megyének első választott tisztviselője. Mert az alispán inkább csak a politikai téren mozog mint a közgazdasági feje, s ott már konsolidált állapotok vannak, melyeket nem nagyon kell fejleszteni, hanem inkább csak az ügyek rendes menete felett kell őrködni. De a gazdasági téren minden felé új alkotásokra van szükség, hogy a magyar mezőgazdaságot és gazdasági ipart a művelt nyugati államokkal egyenlő színvonalra emelhesse.

Mezőgazdaságunk a német, angol, francia mezőgazdasághoz képest még nagyon el van maradva; amiről eléggé tanuszkodhat az a pusztán tény, hogy egy-egy hold föld, dacára talajunk kitünőbb voltának, felényit sem jövedelmez és fél oly értékkel sem bír mint Német-, Angol- vagy Franciaországban. Gazdasági egyesületeinkre tehát az a nagy feladat vár, hogy a földbirtok jövedelmét, értékét megkétszerezék. S hogy azt miként és minő eszközökkel tehessek, azt kimutatni a gazdasági egyesületek vezérégyezményei s első sorban az egyesületek élére választandó elnökség, igazgatóság vagy titkár van hivatva.

És ne mondja senki, hogy ezek csak afféle rőzsás képzeldések, a melyek hiú illúziókat támaszthatnak. Az emberi kéz és elme számára sehol a természetben nem kínálkozik oly szabad cselekvési tér mint a gazdaságok vitelénél. Itt tünik ki legjobban az emberi nagyság és hatalom.

A természetet összes erőit szolgálhatóba vonhatja itt az emberi elme: s a mi egy vidéknek pusztító átká volt évszázadokon át, például egy rohanó patak, szabályozva s az ipar szolgálatába vonva, állandó áldás és jólét kuforrásává lehet. S helyes és okoszerű számítással az eredményeket már előre is ki lehet számítani, úgy hogy kudarczól sem kell tartani.

Mily gyakori a panasz mindenfelé, hogy Magyarországon a köznépek télen át nincs munkája, keresete. Mit jelent ez? Azt, hogy megyénként az em-

berek százezrei az év fele részét tellenül elenyélik, s ahelyett hogy termelnek, csak fogyasztanak. Tessék e ropant idővesztésüket pénzértékre átszámítani. Mert a modern praktikus gazdasági tudományok első alaptétele az, hogy az idő pénz. Százötven munka nap csak egy millió embernél is már 150 millió forintot képvisel, mert egy jóra való gazda munkáskéz napi munkája legalább is 1 forintot ér. Pedig hát az a féleven át heverő munkáskéz nem csak egy millióra megy! A magyarok Isteno kegyelméből kerek tizenhat millió lakosa volna már ez országnak. S annak legalább is felét lehet munkaképesnek venni és ezek között igen nagy százalékkal szerepel azok száma, akik nem csak egy-egy fél éven át, hanem egész éven át nem dolgoznak semmit, csak pusztítanak mint a békék. És tessék már most erre való tekintettel megcsinálni a számítást! Hogy áll akkor a kalkuláció? . . .

S ha egy okos gazda összes hozzátartozói számára egész éven át tud munkát találni, a melynek meg van az illő haszna, akkor egy oly képzett és tapasztalt egyénekből álló testület, aminő egy megye gazdasági egyesülete, mely ügyei vitelét világlátott jeles szakférfi vezetésé alá helyezheti, együttes tanácskozással bizonyára találhat munkát és keresetet, az illető megye egyes községeiben lakó köznép nagy tömege számára is. S ha még hozzá az illető törvényhatóságnak egész auktoralitását is igénybe veheti, hogy határozatainak érvényt szerezhesse, akkor bizonyára nem fog merészségnek sem feltűnni azon állítás, hogy a modern követelmények szerint újja szervezett egyesületekből kiinduló reformmunkálatokkal új életre lehet kelteni a megyét s meglehet kétszerezni a nép jövedelmét s következésképp a föld értékét is.

A nagy-kikinda—nagy-beckereki szárnyvasut megnyitási ünnepélye.

A farsztóan hosszú utcájú Nagy-Kikindából részint saját, részint fogadott kocsi-kon hajtottunk az indóházhoz, a hol már több százra menő közönséget találtunk, a kik ünnepiesen öltözve, a Budapestről és Nagy-Beckerekről jövő hivatalosokat óhajtották látni és megösmerni. A Skudier-vezeték zenekara és a n.-kikindai zenészek közreműködésében gyönyörködve, megszemléltek az izlésteljesen és kényelmesen ellátott és berendezett vasuti kocsikat, megmegremegelve azon nem legkellemesebb és folytonosan tartó mozdúrrogásoktól, melyek alig számbavehető távolságban az ünnepély szokatlanságát és rendkívüliségét jelezték.

A szomszédos vendéglő nyílt teraszán, az asztalok körül elhelyezve, már együtt találtuk mindazokat, a kik jogosítva valának a társaság szívélyességéből felszolgált reggelit elkölni és az ünnepélyes megnyitásban részt venni.

Közvetlenül a vonal elindulása előtt Tallian Bela, Torontalmegye alispánja, rögzöntött, de azért szokatlanul sebesen elmondani szokott, mindig magvas és szelleműs beszédeben meleg szavakkal üdvözölte a vasútja eszméjének megtestesülését, reményét fejezte ki, hogy az a haza, a megye és a nagy közönség jogos érdekeinek előmozdítására szolgál, és a közművelődés előhaladását is elő fogja mozdítani, ezután a vallalatnak legjobb sikert kívánva, azt, O Felsége a királyi és a közlekedési ministerium nevében megnyitottak nyilvánították. Daniel Ernő, a szárnyvasut elnöke, az úgy czelszerűségét és hasznosságát érintve, szintén rövid, de a közönség tetszésével találkozó válaszában köszönetet mondva a kormányának a létrehozás támogatásáért, a hazát és a megyét éllette. Erre a vonat a közönség harsogó éljenzések, taraczkidurrogások és a lelkesítő Rakóczi induló örökszép zenéje mellett elindult.

A 20 kocsiból álló, unnepi zászlókkal díszített vonal kocsijaiban következő egyenlőség helyezkedtek el: Tallian Bela alispán és igazgatósági tag, Daniel Ernő elnök, Gulácsy Kálmán vezérigazgató, Csekonics Endre gróf, György Eadre, Ulmann Emil, Poós Gyula jogtanácsos, Pap Simon, Demko Pál, Eenyedy Béla kir. főmérnök, Steinbach Antal kir. tanácsos és tanfelügyelő, Hadfy Döme közjegyző, Szathmáry Kálmán kincstári ügyész, Weisz Izidor, Schwarz Mihály ügyvéd, Molnar Mihály; Nagy-Beckerek város részéről: Kulifay Lajos polgármester vezetésével álló küldöttség; Nagy-Kikinda részéről: Fany Miklós polgármester; Ellemér közönség Babor földbirtokos; az aradcsanád-körösvölgyi vasutat Baros Béni vezérigazgató és Vasárhelyi Bela igazgatósági tag; az osztrák-magyar államvasutat Grundorf és Biberauer főfelügyelők, a magyar országos bankot Beimel Jakab igazgatósági tag; az építési vállalatot Deutsch Lajos fővállalkozó; Kohner Károly társvállalkozó és Klein Deszö főmérnök; a postai igazgatóságot Morvay főfelügyelő képviselték; jelen voltak még: Szerb György országos képviselő, Dudás honvédör-

nagy, Szász Agoston Nagyváradról, Lauka Gusztáv tisz. főjegyző és a „Torontal” szerkesztője, Jankó Agoston megyei aljegyző, Egyesy, mint a taviradi levelezési iroda értesítőjének tulajdonosa, Magyar Laszlo, Kronbecher Bela és Budinszky.

A hetven kilométernyi vonal, csekély emelkedéssel Torontalmegyet északról deli irányban szeli át, összesen 7 állomással, egy megállóval, 19 órással és 25 hiddal bír. A beckereki országot Kikinda és Karlova között szeli át. Valon a megállóhelyről stratégiai szempontból 440 meter hosszú kiterő építetett. A sineket a díósgyőri állami új aczelsin-gyár szolgáltatta, ez volt az első gyártmány, a mely maris kitűnőnek bizonyult. — Karlovara 8 óra 50 perczkor értünk. A község lakossága zenezőval, taraczkívészekkel és éljenzessel fogadta a vonatot, Milovszky jegyző üdvözölte az alispánt magyarul. — Beodra állomásra, mely Karlovához nagyon közel esik, 10 percz alatt érkezett a vonat. Karácsonyi gróf kastélya, mely fél volt lobogóva, már messziről feltűnt. A község lakossága kivonult az állomásra az érkező vonat elé s azt zenezőval, taraczkívészekkel és éljenzessel fogadta. A kath. lelkész üdvözölsére Demkó Pal válaszolt, mire az egész társaság Karácsonyi Aladar gr. vendégszerető házához ment reggelire.

A gond és izléssel berendezett kastély-park pavillonjában, Tallian Bela alispán mutatott be bennünket a minden ízében magyar, kedves és szeretetreméltó grófnak, a ki bennünket az elmúlt szebb napoknak őszinte vendégszeretetére emlékeztető szívélyes fogadattal halmozott el. Rövid társalgás után reggelire ült a társaság, élvezve a hosszú sorban következő ételfogásokat és kiváló borokat, melyeket az uri konyha és pinczéje szolgáltattott. Mindnyájunknak jól esett itt kezelt szoríthatunk a telelem- és szenyélnküli lovaggal, Elek Gusztáv ezredessel, aki a milyen bator ott, hol azt a becsület és hazaszeretet követelik, ép olyan figyelmes, gyengéd és finom összeköttetései és érintkezéseiben. Az első pohárköszöntést gróf Csekonics mondta a ház úrnőjére, Karácsonyi gróf a vendégekre. Hadfy Döme humoros pohárköszöntésében a tisztelt és szeretett család bekövetkező család örömeire czélezott. Daniel Ernő, Tallian alispánra, Lauka Gusztáv közlekedés közt a ház úrnőjére emelte poharat. Tallian alispán továbbá Elek Gusztávot, Poós Gyulát a távollevő Karácsonyi Guido grófot, Demkó Pal Csekonics grófot, Vasárhelyi Bela Torontalmegyet, Tószegi Boross Benit, a vicinális vasutak létesítőjét, Lauka Gusztáv Dudás őrnagyot, a kiváló magyar katonát, Csekonics gróf Gulácsy igazgatót és Tallian Deutsch Lajos vállalkozót és az osztrák-magyar vasutat, mint a vasutüzlet vezetőjét éllették; végül Hadfy Döme lelkis toasztban Tisza Kálmánra emelte poharat. Zajos éljenzések harsogott fel áldomására. A reggeli alatt a 29. ezred zenekara játszott a parkban. A gróf pár erre a vendégeit a vasúthoz kísérte és ott töltött szívélyes búcsút vett. A vonat szakadó esőben folytatta útját.

Török-Becsénél a hivatalos fogadattal gyenge eszünkkel nem indokolható és a magasabb motivumokat meg sem közelíthető lesvazazás nyomán elmaradt ugyan — de e furcsa meglepetést, tökéletesen kalmirozta az az igazi magyar érzületre és szeretetre valló üdvözölés, a melylyel bennünket főtisztelendő Milenkovits török-becei esperes lelkész híveiről fogadott. Minden félreértés kiküszöbölése tekintetéből azonban meg kell jegyeznünk, hogy ezen, bennünket meglepően érintő demonstráció nem nemzetiségi ellenszemből, hanem oly magan passzióból inscenizotattott, melyet tüzetesebben kutatni nem tartunk érdemesnek.

Eltemér községre, mintha legjobban átérzte és megértette volna a vasut időszerűségét és hasznosságát, az ünnepély tárgyat és személységeit a legszembeötlőbb bensőséggel és lelkesedéssel fogadta. Mar messziről feltűnt a galyakkal és szallagokkal díszített diadalt, melyen az előre robusz vonatoknak át kellett haladnia, a mikor pedig az az indoház hosszában megállott, harsogó éljenek és taraczkívészek reszkettettek meg a levegőt. A küldöttség elen Szabo Ferencz, a nepes hitközség érdemteljes pásztorá üdvözölte azokat, kik a magasztos eszme keresztvitelét taradságot nem ismerő közreműködésük és befolyásuk által eszközöltek. Szép beszédeben a vallalat üdvöslő tára reflectálva, elősorolta mindazon előnyöket, melyeket a vasut használhatása közérdek előmozdítására juttatni fog. György Endre tudományosan képzett s a haza felvirágzását czelő törekvéseiben pártatlan országgyűlési képviselőnk, komoly és az ügy érdemeit minden részében érintő velős válaszában megvilágította és érthetővé tette mindazon közgazdasági és kulturális előnyöket, melyeket a szárnyvasut Torontalmegye részére biztosítand.

A vonat, mely útközben a résztvevő községgel zsufolóság megtelt, delután 4 óra 20 perczkor robuszolt be a nagy-beckereki végállomásra. Az indóház udvarát ezernyi közönség lepte el. Az értelmiség a főbejáratot foglalta el, mely előtt zöld galyakból készített háromszoros diadalkapu emelkedett, gazdagon fellobogóva, közepén a fölirattal: „Isten hozott Nagy-Beckerekre!” Az állomás összes épületein lobogók lengtek. Szünni nem akáro lelkes éljenzések, mozsárlövészek és zene hangzott föl, midőn a vonat lassan közeledett a díszes állomási épülethez, mely egy fő- és két mellékszárnnyból áll. A főbejáratot zöld folyosó foglalta el, mely ponyvával volt lefedve. Itt a város küldöttsége Kovách királyi tanácsos vezetése mellett, ki diszmagyarban volt

öltözve, és a megyei küldöttség a szintén díszbe öltözött Ronay szeretetteljes főjegyző vezetésével foglaltak állást. Az éljenzések csilapultával Kovách Agoston kir. tanácsos kezeslen, de a sziv melyéből fakadó, majd tréfás, majd komoly fordulatokban gazdag beszédben üdvözölte az érkezőket, sikerült összehasonlításokat tette a múlt és jövő között, mely e vasut megnyitása által sok bosszantást és költsékezt fog megszüntetni. — Ezután a vendégek szünni nem akáro éljenzések közt, a zene hangjai mellett a fellobogózt városba vonultak kocsin és gyalog, a nép sokassága által kísérve.

A kasinókert lombsátorának üditő hűvösében fél 7 órakor megkezdett és — a tűzi játékok és táncmulatságok is bele számítva — a hajnali órákban bevégzett lakoma az összes eddig Nagy-Beckerek városában tartott lakomákat jószágában, változatosságában és izlésteljes fel-szolgáltatásában felülmúlta. Ha a szakácsok mestere, Careme élne, el kellene ismerni, hogy nagy szelleme észrevétlenül ott lebegett az ételek sokassága, az ingyenczeket is kielégítő izlésteljesége felett. A pezsgő hamisítlan és kitűnő volt, mind ezekért pedig az érdem orozslánrésze Ronay Jenő szeretett főjegyzőnknek jutott; ő ma már azon kis számú egyének közé sorozható, a kik bár mit elvállaljanak, fardhatlanul és kitartóan az eredmény tetőpontjára emelik; ő az elvállalt feladatot kész szolgálja akkor is, mikor csak élvezhetne és ür maradhatna. — A közönség nevében mondunk neki őszinte köszönetet. Az első felköszöntőt Tallian Bela alispán a Királyi családra mondta, melyet a hymnus zenéje mellett és megmegújuló éljenek között állva hallgattunk meg. Lauka Ronay Jenő megyei főjegyzőt és Bakalovichot élteti, Poroszkay fő-ügyész és Csekonics gróf a zombolya-beckereki vasut létesítést, Kulifay polgármester a vendégekre, Poós Gyula pedig Daniel elnökre mondott felköszöntőt, Schäffer apát, plébános a hadseregére és a honvédségre emeli poharát, Hadfy Döme lelkes szavakkal éllette György Endrét, György Endre egy kitűnő felköszöntőben poharát arra az egyetértésre emelte, a melyet Torontalmegye különböző nemzetiségű és különböző felekezeti lakosságok között tapasztalt. Élteti Hertelendy József főispánt és Tallian Bela alispánt, mint az egyetértés megteremtőit. Az alispán egy olyan bevezetésben, melyet a fennkölt szellemű zsurnalisták és publicisták megjeleneztek — a revolveristák ellenben savanyu pófalat fogadtak volna, Egyesit és Laukát éllette. — A táncvizigalom örömeiben már a szebbnél szebb leányok és nők is részt vettek, a hol aztán a parkellen derék csendőrhadnagyunk Lenárd és derék aljegyzőnk Hegedüs Miklós és Jankó Agoston megmutatták, hogy kell a magyar táncot eljánni. — Mi pedig szívből mondunk éljent mind azoknak, a kik a vasut eszméjét megpendítették, felkarolták és létrehozták. — a. — v.

A nagy-beckereki munkakiállítás.

Ezen kiállítás legközelebbi feladata volt az iparos ifjúság buzdítása a fejlődésre, a haladásra, azért csak az iparos segédek és tanácsok munkáiból volt rendezve; de eredményeiben ezen czélon jóval túlemelkedett; iparos szellemet hozott városunkba az iparügyek iránt érdeklődést öntve annak közönségébe; jeles iparüzletek létezéséről tudósított bennünket, oly műhelyek termelvényeit mutatva be, melyek szerény elvonultságuk miatt a közönség előtt majdnem teljesen ismeretlenek voltak. Megtanultuk e kiállításon azt, hogy mily iparágakban nem szorunk más város termelvényeire, mely iparos műhely versenyképes, melyik iparág hanyatlak vagy teljesen életképtelen, s mily intézkedéseket kell tenünk, hogy a versenyképesség minden iparágban lassan bar, de megközelíthető legyen.

A kiállítás június hó 29-én nyitott meg és július hó 2-án este bezárt. 65 műhelyből 126 kiállító, 408 tárgygyal volt képviselve. A szerb iparosok távolutólak túntettek. A közönség érdeklődése élénk volt, a mennyiben a rövid tartam alatt a szabadjegyek felhasználóin kívül 1127 személy látogatta meg e kiállítást, melynek tárgyai közül igen sokat vásároltak s rendeltek meg — úgy, hogy mind a rendezők, mind a kiállítók teljesen megelégedhettek az eredménnyel.

Az első csoportban a ruházati ipar különösen a cipész- és szűcsipar keltezt felűntést versenyképes tárgyaival, amaz a finomabb izlésnek teljesen megfelelő tárgyak-tól egészen közönséges, de azért szolidan és csinosan készített sárcsizmákig, emez pedig a finom muftiktól egész az utazó bundáig volt bemutatva. Mindmégannyi jeles darabok, melyek nagyobb szabású kiállításon is figyelmet keltenének. — A kesztyűs, szabó és harrisnyakötő munkák ezen iparágak jelentékeny fejlődéséről tanuskodtak. Versenyképes iparágak ezek a külső megrendelésre nem szorultak. A kalaposipar a népviselet számára termel, de arra, hogy a helyi és a közel vidék piacait dominálja még nem mutathozik elég erőnek. A szűrszabók egészen távol maradtak. Ezek szerbek s ugylátszik, hogy még a kiállításból is nemzetiségi kérdést csinálnak.

A második csoportban a vas- és fémipar közül ki kell emelnünk a keszpipart, mely dícséretreméltó tárgyaival örvendetes haladást jelez; a lakatosipar választékos és szolid munkáival szinten áll, míg a kovács- és bádósgipar — bár egy-két tárgygyal excellált is — némi megállapodásra enged következtetni.

A faipar csoportban kiváló izléssel és fejlett technikai ügyességgel készített kosár-

fonó
kozul
kat a
ipar
nunk
tavoy
szahy
mutat
hetett
képez
tómó
tek B
rendel
gondl
modell
F
nuskó
ipar
kiterje
A ké
képes
deket
Je
kötő
dány
G
fazel
darab
s varo
ipar e
szitme
E
kt ko
tesz e
figye
csinos
könyv
értelm
irant t
A
kötő
érmel
A
sulat
tulete
mervé
kitűnt
az ily
partion
csak a
gye k
koresk
odaile
gató k
jezte k
ily sok
öntött
előnyé
pedig
városu
reszlet
felköt
iparni
deséve
*
festé
szónok
délyes
gyomo
rak pu
zenet,
pulsó
hét vé
elégé
vegezt
ünnepe
valamé
Gabor
leküis
mánly
ságos
1834.
hatósá
kikind
Katalin
lakoso
telés
vits A
eredő
kikiat
beni f
terüle
lőben
alatt
1294
500 f
részi e
1883.
kor, B
résen
árán
1881
és az
igazs
érték
LX. t
ságná
átszol
avagy
ket

Árverési hirdetményi kivonat.

A n.-becskereki kir. e. f. törvényszék, mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi, hogy a torontalmegyei takarékos és hitelbank végrehajtónak, Grueszku Juon, recte Julian, jankahidi lakos végrehajtást szenvedő elleni 2000 frt tökéletesítés és jár. iránti végrehajtási ügyében a nagy-becskereki kir. törvényszék területén lévő, Klek községben fekvő, a 241. sz. tlvkban A. I. 381., 474, 567., és 650. részletrészeket a foglalt 7 hold 800 □-ölnyi egész telek negyedére az árverést 1892 frt 80 krban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1883. évi **augusztus** hó 13-ik napján, délelőtt 10 órakor, Klek községében tartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási árban alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók, végrehajtató kivételével, tartoznak az ingatlanok becsarának 10%-át, vagyis 189 frt 28 krt készpénzben, vagy az 1881. é. LX. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszeri rendelet 8. §-ban kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt a n.-becskereki e. f. kir. tszék telekkönyvi osztályának 1883. évi május hó 19-én tartott ülésében.

1985. sz. k. 1883.

Pályázat.

(214-3.1)

Czappán József, ernesztházi községi jegyzőnek nyugdíjaztatása folytán az ernesztházi községi jegyzői állomáshoz betöltésére ezennel pályázat hirdettetik azzal, hogy a választás f. é. **július** hó 21-én, reggeli 10 órakor, fog Ernésztháza községében megtartatni.

A fizetés a következő:

Készpénzben	260 frt.
Utáltatvány	70 frt.
Községi közgyámi fizetés	100 frt.

Továbbá 50 p. m. tisztán rostált buza, 4 öl kemény tűzifa, 4 öl nyomtatott szalma, szabad lakás és 400 □-ölnyi házikerti használat és végre a magán munkásokért a községi szabályrendeletben megállapított munkadíjak.

Felhívtnak mindazok, kik pályázni óhajtanak, hogy a kellően felszerelt pályaművet, melyben a jegyzői szigorlat letételét igazolják és a magyar és német nyelvet írásban és szóval bírják, f. évi július hó 24-ig alólírothoz benyújtsák.

Kelt N.-Becskereken, 1883. évi július hó 6-án.

Bakalovich Ágoston,
szolgabíró.

Budapest, 1883. ápril hó.

FRIDRICH N.,
az **Alter és Kiss** cég eddigi első szabófőnöke.

Megérkezvén dívat-tanulmányozási és bevásárlási utazásomból, kérem a mélyen tisztelt hölgyeket, hogy engemet nagyrabecsült kegyükkel és megbízásaikkal szerencsésen szíveskedjenek, mintha töröknek fogok, a legolcsóbb árak mellett is, a legjobb francia dívatlapok és minták szerint dolgozni. Különösen kérem a mélyen tisztelt hölgyeket, méltóztatásuk tekintetében venni, hogy én mindent személyesen előállított, és első kézből beszerzek, ennél fogva legolcsóbb árakon szolgálni képes vagyok. — Tizenkét év óta mint első főnöke az „Alter és Kiss” cégnek, ennek legvirágzóbb korszakában: az én ruhakészítményem és lovalgató-öltözvényeim ezen üzletnek a becsi világiállításánál, ugyancsak a székesfehérvári országos kiállításban is a jutalomérmét nyerték. — Együttal értesítem a nagyrabecsült hölgyvilágot, hogy én már megvett szöveteket is készítésre elfogadok, és ha kívánatnék, bármily ruhát vagy öltönyt hat óra alatti teljes elkészítésre is elvállalok.

Folyó évi május 1-je óta: Váci utca 9. sz. alatti műterem „a kék csillaghoz” címzett bolti helyiség fölött.
(173-65)

860. sz. 1883.

(213-1.1)

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. törvcikk 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a perlaszi kir. járáshíroság 2266. sz. végzése által a titeli kincstári uradalom és végrehajtó javára, Rudolfsnad község és alperes ellen 104 frt 80 kr. és 108 forint 80 kr. tökélet, kamatai és eddigi összesen perköltetés követelési erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 600 frtra becsült 2 darab tenyész csodórokból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 860/1883. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Rudolfsnad községében leendő eszközölésére 1883. évi **július** hó 19-ik napjának, délelőtti 10 órája, határidőül kitűzték és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. törv.-cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőknek becsáron alól is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Perlaszon, 1883. évi július hó 2-ik napján.

Barakovich Kálmán,
aljegyző
mint kir. bír. végrehajtó.**Egy utcza lakás,**

5 szoba, előszoba, konyha, élelőkamra, faszín, közös padlás és pince, 1883. évi augusztus hó 1-től bérebe adandó.

Bővebbet a tulajdonosnál, Amend Rudolf fűszer- és festékkereskedésében.
(216-3.1)

2. sz. 1883.

Hirdetmény.

(200-3.3)

Az országgyűlési képviselő választásra jogosított Nagy-Becskerek v. polgároknak az 1884. évre érvényesül birandó, kiigazított és városnegyedenként betűrendben összeállított ideiglenes névjegyzéke elkészítetvén, az valamint a külön névjegyzék is az 1876. évi XVIII. t. cz. 2. §-ának rendelkezéséhez képest a f. évi július hó 5-től kezdve, f. é. július hó 25-ig a városház nagy termében mindennap délelőtti 8-12 óráig közszemlére kitéve leendő, a mi oly megjegyzéssel tétetik közhírré, hogy a kitűzött helyen és időben azt mindenki megtekintheti, a délutáni hivatalos órákban pedig le is másolhatja, s hogy a névjegyzék ellen intézendő felszólamlások az 1874. évi XXXIII. t. cz. 44. §-ához képest a f. évi július hó 5-től július hó 15-ig beérkezendő és ugyancsak a fenti határidőben és helyen közszemlére kitéendő felszólamlásokra pedig a netán teendő észrevételek az 1874. XXXIII. t. cz. 45. §-a értelmében a f. évi július hó 16-ától július hó 25-ig a központi választmányhoz címelve, a polgármesteri hivatalnál nyújthatók be.

Kelt Nagy-Becskerek rendezett tanácsa városi központi választmányának 1883. évi június hó 14-én tartott üléséből.

Kulifay Lajos,

polgármester, mint a központi választmány elnöke.

Árverési hirdetmény.

Mellyel ezennel közhírré tétetik; hogy az eleméri közbirtokosi uradalom tulajdonát képező, és Német-Element, Szerb-Element, Tót-Aradac, Szerb-Aradac, Szent-Mihály s az úgynevezett Zsablyai révén lévő italmérségi jog egy az ennek gyakorlásához szolgáló épületek és N.-Elementi uradalmi irodában f. 1883. évi **július 15-én** reggeli 9 órakor, három egymás után következő évekre u. m. 1883. évi **október 1-től** 1886. évi **september 30-ig** terjedő időre árverés útján haszonbérbe fog adni.

Kikiáltási ár 1800 frt o. é. létszen, melyen alól a kérdéses jog haszonbérbe ki nem adatik.

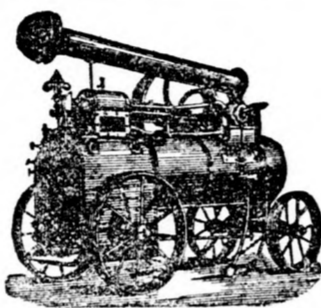
Minden árverelő tartozik készpénz, avagy állampapírokban bánatpénz fejében 500 frt o. é. letenni.

Az egyéb árverési feltételek, minden szombat és vasárnapon reggeli 9 óratól, déli 12 óráig Német-Elementen az uradalmi irodában megtekinthetők.

Eleméren 1883. évi június hó 25-én.

Az eleméri közbirtokossági uradalom.

(192-3.3)

Kellner Ferencz

valamennyi gazdasági gépek, különösen:

gőzcseplőgépek, járgányok, trieurök,
rosták stb.**GYÁRI RAKTÁRA**

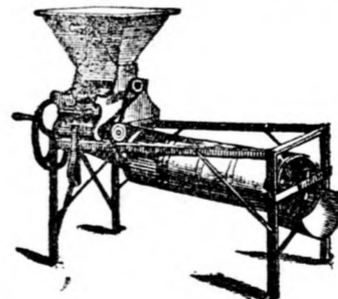
a t. gazdaközönségnek legmelegebben ajánlatik.

A jótállási kötelezettség, minden gép kitűnő s tartós szerkezeteert s kiváló munkaképességeert szívesen elvállaltatik. Eladás gyári árak és könnyű fizetési feltételek mellett.

GÉPRAKTÁR:

temesvári ut

Nagy-Becskereken.

ÜZLETHELYISÉG:„Az arany vakaróhoz”,
Hunyady- (fő-) utcza
Nagy-Becskereken.

(168-12.7)

1881 -ik évben 295.000 palack, 1882 -ik évben 550.000 palack lett elszállítva.

Amohai ÁGNES-forrás

hazánk egyik legszénsavdúsabb

savanyuvize

kitűnő szolgálatot tesz főleg az emésztési zavaroknál s a gyomornak az idegrendszer bántalmain alapuló bajaiban. Általában a víz mind azon kóroknál kiváló figyelmet érdemel, melyekben a szervi élet támogatása és az idegrendszer működésének fölfokozása kívánatos.

Borral használva már is kiterjedt kedveltségnek örvend.
Fris töltésben mindenkor kapható

ÉDESKÜTYÜ L.

m. k. udvari szállítónál Budapesten, Erzsébet téren.

Ugyszintén minden gyógyszerárban, fűszerkereskedésben és vendéglőkben.

(14-12.10)

Nagy-Becskereken Haidegger Ödön urnál.

1881 -ik évben 295.000 palack, 1882 -ik évben 550.000 palack lett elszállítva.